

Život

Ispovijest žene koja je s 12 godina izgubila oca: 'Moj je život stao, a ljudi su mi govorili da nemam što tugovati'

U pamćenje su joj se urezale riječi jednog člana obitelji

VALENTINA PAVLICA

18. 09. 2025. 19 PREPORUKA

FOTO: NURPHOTO VIA AFP, ILUSTRACIJA

Antonija (32) je bila tinejdžerica kada joj je život preko noći promijenila vijest da joj njezin otac preminuo nakon dugotrajne i mukotrpne borbe s [rakom](#). Dok su se drugi 12-godišnjaci u to vrijeme bavili školom, izletima i prvim ljubavima, ona se morala nositi s prazninom koju je u njezinom životu ostavila [očeva smrt](#).

Danas, 20 godina kasnije, u razgovoru za Telegram Antonija (puni podaci poznati redakciji) prisjetila se kako je izgledalo njezino odrastanje uz takav gubitak, što joj je kao djetetu pomoglo nositi se s očevom smrću i što bi voljela da je njezina okolina drugačije radila u želji da joj pomogne.

“Usred noći, dok sam spavala, probudilo me vikanje i plač sestre, brata i strica. Znala sam odmah što je u pitanju jer smo znali da je situacija kritična... Oni su bili u dnevnom boravku, a ja u sobi, i samo sam sjedila na krevetu u potpunom šoku, svjesna svega što se događa, ali istovremeno i u potpunom negiranju, nadajući se da to ipak nije istina”, nrisietila se trenutka kada ie doznala da ie niezinoo oca više nema

prigovara se nemala kada je doznala da je njezinog oca više nema.

Praznina, a zatim neopisiva tuga

Prvih nekoliko trenutaka osjećala se potpuno prazno, pomalo tupo. A onda je prošao prvotni šok. “Tad su nastupile neopisiva tuga, fizička bol i mučnina jer sam znala da više neću vidjeti svog tatu”, priča.

U narednim danima puno je ljudi dolazilo u posjetu njezinoj obitelji, što je nakratko pomoglo odvući pažnju od traumatičnog gubitka koju je upravo doživjela. “U nekim trenutcima bih čak i zaboravila što se dogodilo, pa bih osjećala grižnju savjesti kada bih shvatila da sam se upravo nasmijala”, sjeća se.

Neko je vrijeme provela kod kuće s najbližim članovima obitelj, no zapravo je jedva čekala vratiti se u školu. “Ne zbog učenja, društva niti ičega takvog, nego jednostavno više nisam znala kako se nositi s tolikom tugom i trebala mi je nešto da mi odvрати pažnju od nje. Jer jedino o čemu sam mogla razmišljati bilo je kako izdržati ovaj život bez da ga ikad više vidim, zagrlim, čujem njegov glas... Kada sam se i vratila u školu, nisam se htjela družiti s prijateljima, ali me je ostatak obitelji gurao da se ne zatvorim kompletno”.

Dio okoline je vršio pritisak

Priča kako je najuža obitelj imala razumijevanja za njezino ponašanje jer su bili svjesni kako traumatičan gubitak oca može utjecati na tada 12-godišnju Antoniju. “I znali smo da možemo očekivati svakakve ispade jedni od drugih, pogotovo oni od mene jer sam bila najmlađa, ali i najbliskija s tatom”, kaže. Članovi šire obitelji pomagali su joj oživljavajući lijepe uspomene na oca, pričajući njegove dogodovštine. Za nju je u tim najtežim trenutcima bila i škola koju je pohađala u Kninu.

“Razrednica i još nekoliko učitelja su zaista bili predivni i na tome im neizmjereno hvala. Odgađali su ispite, ispitivanja, dopustili mi da tugujem koliko mi je potrebno i puno puta ponovili da su tu za mene ukoliko mi treba razgovor.”

No, dio okoline vršio je i pritisak na nju da bude hrabra i jaka, a nakon nekog vremena se suočila i s izjavama da bi trebala prestati tugovati. “Rekla bih čak da tugovanje nije bilo previše dopušteno, pogotovo nakon nekog vremena kada bih se valjda, po nekim njihovim normama, trebala vratiti normalnom životu. A ja se nisam mogla niti htjela vratiti stvarnosti jer ništa više nije bilo isto bez njega, a okolina to nije puno shvaćala. Slušala sam komentare da život ide dalje, da nemam više što tugovati, što je bilo bilo je...”

Riječi koje je teško zaboraviti

U pamćenje su joj se urezale riječi jednog člana obitelji u trenutcima kada je trebala podršku da se suoči s ozbiljnim emocijama, koje prije očeve smrti nikada nije osjećala,

poput osjećaja praznine. “Mamina me sestrična pokušala tješiti pa je rekla kako je i ona nedavno izgubila majku, iako je ona tada bila žena u ozbiljnim godinama, a meni je bilo tek 12 godina... Ta se dva gubitka ne mogu niti usporediti. Te su mi njezine riječi i dan danas urezane u pamćenje kao potpuno nepotreban komentar”, kaže.

U moru sličnih komentara i pokušaja tješnja, Antonija je, kaže, ustvari samo trebala da netko s njom razgovara iskreno i otvoreno.

“Voljela bih da su mi pojasnili više kako će to sve utjecati na odnose koji će uslijediti kasnije u životu, koliko nedostatak oca utječe na sve aspekte života i koliko jako nedostaje i kod najmanje svakodnevne sitnice, kao i kod nekog značajnijeg događaja. Svi su govorili samo da će prestati boljeti, da život ide dalje. I slažem se, život ide dalje, ali bol niti nakon 20 godina ne prestaje”, govori. Na kraju joj je najviše pomoglo vrijeme, kao i povratak svakodnevnoj rutini. “To mi je okupiralo misli da ne razmišljam o tati po cijele dane.”

Neizbrisiv trag

Gubitak oca u godinama kada joj je možda najviše trebao na 32-godišnjakinju je ostavio neizbrisiv trag. “Puno puta se zapitam kakav bi mi život bio da je tata i dalje živ. Utjecao je na sve dijelove mog života, od školovanja i želje da ga učinim što ponosnijim na mene, do odnosa sa ostalim članovima obitelji jer smo jako povezani i bliski, do ljubavnih odnosa. Puno puta sam se pogurala nešto napraviti baš zbog misli da tata želi najbolje za mene i da moram biti sretna zbog njega. Vjerujem da bi mi život bio kompletno drugačiji da je on i dalje tu”, kazala nam je.

Iz svog bolnog iskustva naučila je tešku lekciju koju je odlučila podijeliti s tinejdžerima koji se možda nalaze u istoj situaciji kakvu je doživjela ona. “Razgovarajte s najbližima. Nikako se ne zatvarajte u sebe i ne proživljavajte sve to sami. Razgovarajte s drugim roditeljem, braćom, sestrama, rodbinom. Nemojte dopustiti da to postane bolna tema, nego se prisjećajte svih lijepih uspomena s roditeljem kojeg ste izgubili”, njezin je savjet.

Ostale članke u seriji tekstova o suočavanju djeteta sa smrću roditelja možete [pročitati ovdje](#).

Tekst je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

[rak, smrt roditelja,](#)

Vijesti

Vijesti
Politika&Kriminal
Komentari
Biznis&Tech
Velike priče
Život
Kultura

Najnovije

Rat u Ukrajini
Hrvatska
Zagreb
Split
Rijeka
Osijek

Magazin

Telesport
Super1
PitanjeZdravlja
OpenSpace

Pratite nas

Facebook
YouTube
Instagram
TikTok
Twitter
WhatsApp
RSS

Plus

Pretplata za fizičke korisnike
Pretplata za poslovne korisnike
Pošaljite nam vijest
Impressum
Oglašavanje
Kontakt
Uvjeti korištenja
Pravila privatnosti

Sva prava pridržana © 2025 Telegram Media Grupa d.o.o.